

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

'N SCHAT VAN EEN DOCHTER

Blijspel met of zonder zang in 3 bedrijven

door

JOS JOOSTEN

(naar F. STREICHER)

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen

1990

(N° 825)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **TIEN** tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: SABAM
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

© 1951 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form, by any means, including mechanical, electronic, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

KORTE INHOUD

Hans Kwastel houdt er van, met zijn vriend Joost af en toe naar de herberg te gaan. Beiden hebben echter een snibbige vrouw, die hen geen zakgeld geeft, zodat er van hun vrome wens niet veel zou terecht gekomen zijn, als Hans er niets had op gevonden. Deze heeft echter zijn vrouw verteld, dat hij een kind heeft, van voor hij met haar trouwde, en dat hij daarvoor iedere maand een bedrag moet storten. Zijn vrouw gelooft het verzinsel, en geeft hem iedere maand het geld, dat natuurlijk door de twee vrienden lustig wordt verteerd.

De zaak wordt echter minder aangenaam voor Hans als zijn vrouw een meisje heeft ontdekt, dat de naam draagt die hij zijn vrouw voor die van zijn vermeende dochter had opgegeven. Katrien laat het meisje op bezoek komen, op Hans' verjaardag, bij wijze van verrassing. Het wordt nog erger als Katrien besluit haar vermeende stiefdochter in huis te houden, en als dit meisje blijkt de kellnerin te zijn uit een herberg ergens in de buurt, en waarop Dirk, de zoon van Katrien en Hans, is verliefd geworden.

Terwijl Hans het ondanks alles heel plezierig vindt zijn vermeende dochter, Roosje, in huis te hebben, is Dirk minder goed gestemd omdat het meisje waar hij van hield thans zijn stiefzuster blijkt te zijn, en hij met haar dus niet zal kunnen trouwen. Allerlei vermakelijke gebeurtenissen doen zich dan voor, tot ten slotte de hele geschiedenis ten beste wordt opgelost, ook voor de dochter van Joost, Hans' vriend, die volgens haar moeder zou moeten trouwen met Dirk, terwijl zij verliefd is op de brievenbesteller Karel Nieuwenhuis.

Slotsom is zelfs dat de twee snibbige vrouwen, zowel die van Hans als die van Joost worden getemd, zodat aan het einde werkelijk iedereen tevreden is.

DRAMATIS PERSONAE

HANS KWASTEL.

KATRIEN, zijn vrouw.

DIRK, hun zoon.

JOOST HERTENBERG.

TRUI, zijn vrouw.

EVA, hun dochter.

KAREL NIEUWENHUIS, brievenbesteller.

PETRONELLA MEYERS.

ROOSJE, haar dochter.

CHRISTIAAN, knecht bij Joost.

Speelt ergens in Vlaanderen, of in Noord-Brabant.

(Kan in het plaatselijk dialect worden gespeeld; in Nederland worden dan de vertrouwelijke vormen « jij » en « jou » gebruikt).

Eerste en tweede bedrijf: het voorhof van het erf van Hans.

Derde bedrijf: de woonkamer bij Joost.

Elke speler, hoe klein ook z'n rol weze, hoeft 'n brochure te bezitten, ten einde z'n rol degelijk te kunnen instuderen en zich in de vereiste atmosfeer te kunnen inleven. Dit is billijk en noodzakelijk.

De muziek is verkrijgbaar bij de uitgever.

EERSTE BEDRIJF

Op het voorhof van het erf van Hans. Rechts het huis met een tafel en een bank er voor. Links een schuur. In fond een tuin met ingang in het midden. Een Zomernamiddag.

EERSTE TONEËL

Hans, daarna Katrien

HANS (een vijftiger, sluwe vossenkop, zit bij de tafel en probeert enige trekken op een treklarmonika. Hij zingt en speelt).

Mijn oudje, zij bromt
Soms tot laat in de nacht,
Ik weet niet hoe 't komt
Wat plezier haar dat bracht.
(Hij jodelt even).

De wereld is schoon
En vol heerlijkheid,
Met een feeks zijn getrouwd
Brenge heel wat berouw.
(Hij jodelt even).

Zo, dat is weeral in orde. Alles wat in de buurt van mijn vrouw staat, geraakt ontstemd, daar is niets aan te doen.

KATRIEN (is al een beetje vroeger uit de woning gekomen, zonder dat Hans het heeft gemerkt, zij gaat energiek naar Hans toe, als deze klaar is met zijn liedje). — Hans!

HANS (springt geschrokken recht, staat in de houding). — Present! (Met overdreven tederheid). Wat is er, mijn snoes?

KATRIEN. — Die feeks, bedoelt ge mij daar misschien mee?

HANS (*schijnheilig*). — Maar Katrien, hoe komt ge daarbij! Geen kwestie van! Ik bedoel natuurlijk een andere, niet mijn vrouw!

KATRIEN. — Wie bedoelt ge dan wel?

HANS. — Dat is toch niet moeilijk te raden. Ik bedoel de vrouw van mijn vriend Joost! Dat is een feeks!

KATRIEN. — Trui?

HANS. — Natuurlijk! Al de andere vrouwen hier zijn allemaal engelen!

KATRIEN. — Ja, dat kennen we! Ik laat niets van Trui zeggen, begrepen! Zij is mijn beste vriendin!

HANS. — Dat is tenminste schoon van u, Katrien, maar dat Trui een feeks is, dat is een historische waarheid!

KATRIEN. — Voor de mannen is natuurlijk iedere vrouw een feeks, die zich door haar man geen oren laat aannaaien. (*Zij neemt een brief uit haar corsage*).

HANS. — Wat is dat voor een brief?

KATRIEN. — Van Kato, de huishoudster, uit het gasthuis!

HANS. — Van onze huishoudster? En hoe maakt zij het? Kan zij nog niet terugkomen?

KATRIEN (*geeft hem de brief*). — Hier is haar brief! Lees zelf maar!

HANS (*leest*). — « Beste Mevrouw Kwastel! Terwijl ik u schrijf, schrijf ik u, dat ik u eigenlijk niet schrijf, maar een van mijn kennissen hier, omdat ik niet schrijven kan. Ik ben weer bijna helemaal genezen, maar ik kom toch niet meer bij u terug, want ik heb genoeg van die boel, en ik ben er al te oud voor geworden ook. Ik ga bij mijn broeder Philip wonen, die al erg verlekkerd is op mijn spaarcentjes, tegen dat ik zal dood zijn. Ik groet u heel hartelijk, en dat flesje Haarlemmer olie, dat nog op mijn kamer staat, op de schouw, moogt ge houden. Met beste groeten. Catharina Grootjaar. » (*Hij steekt de brief in zijn zak*). Veel verliezen we er niet bij. Ze was toch voor niets meer goed. Dan is er tenminste een oud scharminkel minder op het erf. (*Bekijkt Katrien*).

KATRIEN. — Waarom beziet ge mij zo als ge dat zegt?

HANS. — Omdat het mij plezier doet, dat gij er nog zo jong en pienter uitziet.

KATRIEN. — Ik vind het helemaal niet plezierig, dat Kato niet meer terugkomt. Ik sta de ganse dag in de winkel, dan kan ik niet naar de huishouding omkijken. Ik moet een nieuwe huishoudster hebben.

HANS. — Goed, maar dan werkelijk een nieuwe, en niet zo'n oud mirakel gelijk Kato.

KATRIEN. — Gij weet heel goed, waarom ik alleen maar vrouwen van een zekere leeftijd op het hof laat komen. Dat is voor u!

HANS. — Voor mij? Dat is absoluut niet nodig! Ik zal met een jonge ook wel overeen komen!

KATRIEN. — Dat geloof ik best, maar daar komt niets van, begrepen! Toen ik u genomen heb, nadat mijn eerste man zaliger was gestorven, hebt ge mij bij hoog en laag gezworen, dat ge geen andere meer zoudt aankijken, en twee dagen later heb ik u betrapt in de stal bij de koe-meid!

HANS. — Betrapt? Ik hielp haar melken, uit vriendschap!

KATRIEN. — Laat maar zo, ik weet er alles van! Ik betrouw u geen vijf stappen ver!

HANS. — Na, na, ik heb mijn Katrien, meer heb ik toch niet nodig. Juist daarom vind ik het zo beledigend, dat ge mij altijd zo op de vingers kijkt. Als ik ergens heen moet, geeft ge mij altijd onze Dirk mee om op mij te passen. Bij iemand zoals ik is dat toch niet nodig!

KATRIEN. — Het zou inderdaad stilaan tijd worden, dat ge wat meer verstand kreeg. Morgen wordt ge vijftig jaar!

HANS. — Gij hebt gelijk, morgen krijg ik een cijfer vijf vooraan. Dan zoudt ge me toch al stilaan zonder oppasser mogen laten uitgaan!

KATRIEN. — Neen, neen, daar komt niets van, hoor. Uw verjaardag wordt hier thuis gevierd. En ik zeg u alleen maar, dat ge tevreden zult zijn. Ik heb een grote verrassing voor u!

HANS. — Ja? Welke verrassing? Toe, vertel het me, dan kan ik er vandaag al plezier van hebben.

KATRIEN. — Ik zou het u eigenlijk niet mogen zeggen, maar dan slaapt ge vannacht niet. Daarom zal ik het maar vertellen. Morgen...

TWEEDE TONEEL

Vorigen, Joost

JOOST (55 jaar, schraal, met spitsboevenoogjes). — Goeie dag allebei, de Kwastels!

KATRIEN. — Goeie dag Hertenberg! (*Stil tot Hans*). Ik kan het nu niet zeggen, terwijl Joost erbij is! Gij zult tot straks moeten wachten!

HANS. — Goeie dag, Joost! Wat is er?

JOOST. — Mijn oudje heeft mij hierheen gestuurd!

KATRIEN. — Trui? Wat verlangt ze?

JOOST. — Ik moet zeggen dat zij straks met onze Eva naar hier komt, want ze heeft iets met Katrien te bespreken.

KATRIEN. — Met mij? Wat kan dat zijn?

JOOST. — Dat weet ik niet. Eigenlijk weet ik het wel, maar ik mag het niet zeggen. En dan ben ik ook nog gekomen, om aan Hans te zeggen dat er van avond zitting is van de gemeenteraad in het gemeentehuis.

KATRIEN. — Dat is eigenaardig. Gij hebt hier om de haverklap zitting van de gemeenteraad. Is er dan zoveel te bespreken?

HANS (*tot Katrien*). — Maak geen spektakel voor die twee pinten die wij achteraf gaan drinken. Ge weet toch, dat het mij niets kost, want Joost houdt mij de ganse avond vrij.

JOOST (*verbaasd*). — Ik?

KATRIEN (*plots vol aandacht*). — Of is het misschien niet waar?

JOOST (*vlug*). — Ja, ja, natuurlijk. Voor mijn vriend heb ik alles over. Niets is mij te veel, als het voor Hans is!

KATRIEN. — Ik ga de kamer schoonmaken. Als Trui komt, roep mij dan! (*Geërgerd, op Joost bedoeld*). Stommeling! (*Af in de woning*).

DERDE TONEEL

Hans, Joost

JOOST. — Was dat op mij, of bedoelde uw vrouw u met die stommeling?

HANS. — Nee, nee, dat was zeker voor u bestemd!
Tegen mij zegt ze gewoonlijk potuil.

JOOST. — Als onze vrouwen wisten, hoe wij ze om onze vingers draaien, dan zouden ze wel een ander liedje zingen!

HANS. — Uw vrouw laat u alleen maar naar de herberg gaan, omdat zij denkt, dat ik alles betaal, en de mijne laat mij gaan, omdat zij gelooft dat gij alles betaalt! Bestaat er nog iets dommer dan de vrouwen?

JOOST. — De uwe is nog een onschuldig lammetje, vergeleken bij Trui! Dat is regelrecht een helleveeg! Uw Katrien laat u tenminste toch nog genoeg geld, dat gij eens voor mij kunt betalen!

HANS (*angstig naar het huis bikkend*). — Pscht! Zwijg! Als zij het te horen krijgt, bijt ze mij mijn neus af!

JOOST (*een beetje zachter*). — Maar mijn vrouw! Lieve God, die broeit op het geld als een hen op de eieren! Ik kan ternauwernood een paar centen los krijgen om tabak te kopen voor mijn pijp!

HANS. — Mijn Katrien is al niet beter! Die zou zich nog liever vijf tanden laten uittrekken, dan mij een paar frank te geven!

JOOST. — Juist daarom kan ik niet begrijpen, op welke manier gij altijd aan geld komt!

HANS (*fier*). — Dat komt omdat ik het verstandig weet aan te leggen! Maar gemakkelijk gaat dat niet, dat kan ik u verzekeren!

JOOST. — Schudt gij misschien 's nachts de kous leeg?

HANS. — Daar is geen kwestie van! Die ligt altijd onder haar hoofdkussen!

JOOST. — Hoe legt ge het dan aan boord, om toch altijd goed bij kas te zijn?

HANS (*geheimzinnig*). — Als ge mij belooft, het aan niemand over te brengen, zal ik het u vertellen!

JOOST. — Ik zal toch mijn beste vriend niet aan de galg klappen!

HANS. — Dan zal ik het vertellen. Luister! (*Kijkt rond of er niemand in de buurt is*). Ik krijg iedere maand vijfhonderd frank van mijn Katrien!

JOOST. — Vijfhonderd frank? Jezus, Maria! Zoveel krijg ik nog niet in een heel jaar!

HANS. — Maar die vijfhonderd frank geeft ze niet voor mij, maar voor mijn dochter!

JOOST (*valt bijna om*). — Voor wie?

HANS. — Voor mijn dochter!

JOOST (*verbaasd*). — Sinds wanneer hebt gij een dochter? Voor zover ik weet, hebt gij toch maar alleen een zoon!

HANS. — Dat klopt! Een zoon — en een dochter ook, maar die staat niet in mijn trouwboek ingeschreven!

JOOST (*geeft hem een duw in de lenden*). — Gij oude deugniet! — Daar hebt ge me nooit iets van verteld!

HANS. — Als ik u moest verteld hebben, dat ik een dochter buiten mijn huwelijk had, zou ik u wat voorgelogen hebben. En mijn beste vriend belieg ik niet!

JOOST (*hoofdschuddend*). — Daar begrijp ik niets van!

HANS (*geeft Joost een stoot in de zijde*). — Ik heb helemaal geen dochter!

JOOST (*die er genoeg van krijgt*). — Hoe zit dat nou in elkaar? Hebt ge een dochter of hebt ge er geen?

HANS. — Ik heb er een, en ik heb er geen!

JOOST. — Ik begrijp er al langer hoe minder van!

HANS. — Ik heb mijn vrouw wijs gemaakt, dat ik een dochter heb buiten ons huwelijk!

JOOST. — Dan hebt ge er dus geen?

HANS. — Natuurlijk niet!

JOOST. — Waarom zegt ge dan dat ge er een hebt?

HANS. — Dat heb ik aan mijn vrouw gezegd. En toen heb ik twee (*maakt gebaar van oorvegen*) en drie dagen niets anders dan aangebrande soep gekregen. Maar toen de woede wat over was, heb ik haar met opgeheven hand gesmeekt dat ze mij iedere maand vijfhonderd frank zou geven, die ik dan aan mijn dochter zou uitbetalen!

JOOST (*slaat zich lachend op de knie*). — Ha, dat is goed! Dan is uw dochter eigenlijk 'n schat van 'n dochter!

HANS. — Ik heb haar gezegd dat ik het meisje, voor ik getrouwd was, altijd iedere maand vijfhonderd frank had gegeven, en dat ik nu, als welingezeten getrouwde boer, geen slechter vader zou willen zijn dan vroeger!

JOOST. — Ha, 't is fameus! En zeggen dat ik nooit op zo'n idee gekomen ben!

HANS. — Katrien is een verschrikkelijke helleveeg, als 't haar niet aanstaat. Maar recht is recht, als 't er op aan komt, is ze toch een goeie ziel! Ze heeft geschreid als een kind, toen ik haar vertelde hoeveel ik van mijn dochter hield, en sindsdien geeft ze mij braafjes iedere maand vijfhonderd frank, en met nieuwjaar duizend! Allemaal voor mijn Roosje!

JOOST. — Duizend frank! Wat een zaligheid!

HANS. — Als ik het geweten had, dat het zo gemakkelijk ging, dan had ik gezegd, dat ik een tweeling had!

JOOST. — Hans, felicitaties hoor, dat hebt ge fameus ingepikt!

VIERDE TONEEL

Vorigen, Trui, Eva, later Katrien

TRUI (*een grote, niet onaardig uitziende vrouw, op midden fond, met Eva*). — Goeie dag allemaal!

JOOST (*schijnheilig*). — Goeie dag, Trui! Zijt ge daar al? Dat doet me plezier. Ik was juist bezig aan Hans te vragen, waar ge zo lang bleeft! Ik ben maar alleen gelukkig, als ik u bij mij zie!

TRUI. — Het is al goed, wie heeft u wat gevraagd?

EVA (*een aardig meisje, maar een beetje bekrompen*). — Goeie dag, vader!

JOOST. — Dag, Eveke! (*Tot Hans*). Is zij geen flinke meid, onze Eva?

HANS. — Ja zeker, helemaal haar moeder!

JOOST (*hoest*).

TRUI. — Wat is er?

JOOST. — Ik heb een verkoudheid, dat is alles!

TRUI. — Pas maar op, dat ik u geen oorveeg geef, dat ge vergeet te hoesten! (*Tot Hans*). Waar is uw vrouw? Is ze niet thuis?

HANS. — Zeker, zeker! (*Roept naar binnen*). Katrien, Trui is hier!

KATRIEN (*uit het huis komend*). — Goeie dag, Trui!

TRUI en EVA. — Goeie dag!

KATRIEN (*wijst naar de tafel*). — Gaat allebei wat zitten. Ge zult toch niet onmiddellijk weer weggaan, niet?

JOOST. — Als we mogen... (*Iedereen gaat rond de tafel zitten. Trui en Joost op de bank. Maar daar Trui bijna al de plaats inneemt, zit Joost helemaal op het uiteinde, zodanig dat hij ieder ogenblik dreigt te vallen*).

TRUI. — Heeft Joost u al gezegd, waarom wij gekomen zijn?

KATRIEN. — Mij heeft hij niets gezegd!

HANS. — En mij ook niet.

JOOST. — Ik heb het willen zeggen, maar ik durfde niet, omdat ge het mij hadt verboden.

TRUI. — Doe niet alsof ge u door mij wat laat verbieden. Gij zijt toch de baas in huis!

JOOST (*met de hand aan het oor*). — Wat ben ik?

TRUI (*snauwt hem toe*). — Of is het niet waar?

JOOST. — Als gij het zegt, zal het wel zo zijn!

TRUI. — Wij zijn eigenlijk gekomen voor onze Eva!

EVA. — Voor mij? Wat is er aan de hand met mij?

TRUI. — De zaak zit namelijk zo.

JOOST. — Ja, zo zit ze. (*Valt bijna van de bank*).

TRUI. — Onderbreek mij niet voortdurend!

JOOST. — Jawel... hé, neen!

TRUI. — Met Kerstmis wordt onze Eva 22 jaar. En Joost zou graag hebben, dat ze zo gauw mogelijk zou trouwen.

JOOST. — Dat is het eerste dat ik daarvan hoor!

TRUI. — En weet ge met wie Joost onze Eva zou willen zien trouwen?

JOOST. — Dat zou ik ook eens willen weten.

TRUI. — Met uw Dirk. (*Tot Joost*). Heb ik gelijk of niet?

JOOST. — Natuurlijk. Gij hebt altijd gelijk.

HANS. — Joost, dat is een heel goed idee!

JOOST. — Ja, ik heb dikwijls van die kolossale ideeën!

KATRIEN. — Dat idee bevalt mij uitstekend. Maar de hoofdzaak is, hoe de kinderen daar over denken.

TRUI. — Onze Eva heeft daarover niets in te brengen. Bij ons thuis denk ik alleen maar na, en wat ik mij in het hoofd heb gestoken, dat gebeurt.

EVA (*begint luidkeels te huilen*).

HANS. — Die begint al te schreien van puur geluk!

TRUI. — Het komt er alleen maar op aan, wat Dirk er over denkt!

HANS. — Ik denk dat hij van puur plezier oorvegen zal uitdelen!

TRUI. — Daar komt hij juist. (*Tot Eva*). Wel, is dat geen flinke jongen?

EVA (*schreeuwend*). — Ja, maar ik ken er een die nog veel flinker is!

TRUI (*dreigt met haar hand*). — Zwijgen, zeg ik!

VIJFDE TONEEL

Vorigen, Dirk

DIRK (*op midden fond, een aardige, warmbloedige jongen*). — Haha, daar zijn de Hertenbergs allemaal! Goeie dag allemaal! Wel, Eveke, wat is er, kind?

EVA. — Niets!

DIRK. — Komaan, zo'n flinke meid mag toch niet schreien!

TRUI (*in de weer*). — Niet waar, Dirk, een flinke meid is onze Eef wel, vindt ge ook niet? (*Tot Eva, stil*). Maak dat ge lacht!

EVA (*grijnst Dirk toe met tranen in de ogen*).

TRUI. — Wel, Dirk, wat denkt ge er van? Gaat ge niet naar « De Ton » vandaag? Wij zullen er ook zijn met onze Eva!

DIRK (*onverschillig*). — Ge hebt gelijk, ik ga me ook amuseren!

TRUI (*vlug*). — In « De Ton »?

DIRK. — Nee, ik ga naar de kermis te... (*Een dorp in de buurt van de plaats waar het stuk wordt gespeeld*). Met een paar vrienden!

TRUI (*teleurgesteld*). — Zo? Misschien zoudt ge onze Eva kunnen meenemen?

DIRK. — Dat zal niet gaan, want we blijven daar de ganse nacht. Maar ik zal voor haar een suikerstek meebrengen, dan heeft ze er ook wat plezier aan!

HANS. — Is het kermis te... (*Zelfde dorp als boven*). Daar zou ik eigenlijk ook wel kunnen heen gaan!

KATRIEN. — Geen kwestie van! Ge moet gij niet bij ieder plezier bij zijn! Ge hebt thuis plezier genoeg!

HANS. — Maar ik zal iets heel schoon meebrengen voor u, Katrien!

KATRIEN. — Ja, een stuk in uw kraag! Dat kennen we. Dan heb ik nog liever dat ge met Joost naar de zitting van de gemeenteraad gaat!

HANS (*geeft toe*). — Ook goed, maar geef mij dan tenminste een goed glas bier!

KATRIEN. — Dat kunt ge krijgen. (*Tot de anderen, terwijl ze rechtstaat*). Gij drinkt ook allemaal een glazeken mede?

JOOST (*staat recht met de anderen, met niet veel geestdrift*). — Een glas bier? — Ja — het is beter dan niets.

EVA. — Ik blijf liever hier.

TRUI. — Dat is heel goed, Eveke, blijf een beetje praten met Dirk. (*Geeft haar heimelijk een stoot*). En zorg dat hij u geerne begint te zien, anders trek ik uw haar uit! (*Met Katrien, Hans en Joost af in het huis. Het is intussen donker geworden*).

ZESDE TONEEL

Dirk, Eva

DIRK. — Wel, wat is er, Eva? Ge ziet er zo triestig uit?

EVA (*haar tranen bedwingend*). — Wel... wel... (*Zij laat zich plots zinken aan de borst van Dirk en begint te snikken*).

DIRK (*klopt haar geruststellend op de schouder*). — Na, na, is het dan zo verschrikkelijk?

EVA (*knikt met overtuiging*). — Ja!

DIRK (*heft haar hoofd een beetje op*). — Wel, wel, vertel het maar eens. Waarom zet ge zo'n treurig gezicht?

EVA. — Omdat... omdat ik met u moet trouwen.

DIRK. — Ha zo, en is dat zo'n groot ongeluk?

EVA (*knikt met overtuiging*). — Gij zijt natuurlijk een flinke jongen, Dirk, dat is het niet... maar... maar...

DIRK. — Zeg het maar, Eva, ik neem u niets kwalijk!

EVA. — Er is al een andere die ik geerne zie!

DIRK. — Wel, dan is alles toch in orde. Ik heb ook al een meisje waarvan ik houd.

EVA (*stralend*). — Werkelijk! Wat een geluk! Dus mij wilt ge niet hebben?

DIRK. — Ik denk er niet aan!

EVA. — Ik zou nog liever in de beek gesprongen zijn, dan met u te trouwen!

DIRK. — Dan begrijpen wij elkaar opperbest. En wie is die andere?

EVA. — Karel Nieuwenhuis.

DIRK. — De brievenbesteller?

EVA. — Ja, ik zie hem zo geerne. Een brievenbesteller is toch veel meer dan een boer, hé?

DIRK. — Natuurlijk. Een brievenbesteller is een officieel persoon!

EVA. — Ik zie hem het liefst als hij zijn nieuwe blauwe kepi draagt! (*Vurig*). En zijn grote lederen tas, als hij die bij zich heeft kan ik hem niet genoeg bewonderen! Als wij 's avonds ergens in het geheim een afspraak hebben, moet hij altijd zijn brievenentas meebrengen! En wie is dat meisje van u?

DIRK. — Dat is een kellnerin!

EVA. — Een kellnerin! Daar moogt ge wel fier op zijn!

DIRK. — Roosje werkt in... (*Een dorp in de buurt van de plaats waar het stuk wordt gespeeld*). 'n Pracht van een meisje. Maar ik ben nog niet zover als gij met uw Karel. Zij weet nog niet, dat ik haar geerne zie.

EVA. — Hebt gij het haar dan nog niet gezegd?

DIRK. — Ik kon niet, omdat vader er bij was. Ik heb op hem moeten passen, en hij op mij, en daarmee heb ik van tijd tot tijd alleen maar even een knipoogje tegen haar kunnen maken, meer niet. Maar volgende Zondag ga ik alleen naar... (*dorp waar Roosje werkt*) en dan zal ik het haar zeggen. Ik moet haar hebben, gelijk wat er van komt.

EVA. — Ik wens u veel geluk, Dirk.

DIRK. — Ik u ook, Eva. (*Hij bekijkt Eva met een kennersblik*). Eigenlijk zou ik wel nijdig kunnen zijn op die brievenbesteller, dat hij u heeft kunnen veroveren.